

en Medføttelse netop paa de enkelte Artikler, der vare Gjenstand for Forhøielse ved Loven af 1864. Med Hensyn til de Ytringer, som vi hørte af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), skal jeg i alt Fald indtil videre indskrænke mig til den ene Bemærkning, at ogsaa Andre end det ærede Medlem ere berettigede og forpligtede til at have en Dom om, hvad der stemmer med eller strider mod konstitutionel Brug.

Minestad: Jeg har kun begjært Ordet for at aflægge min Tak til det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) for den Smødefømmen, han viste lige overfor mine Ønsker om at komme til Rundskaab om, hvorledes vi sadde i det, om Finantsloven blev negtet eller ikke, og jeg kan jo ikke Andet end udtale min Glæde over det Resultat, der i saa Henseende fremgik af det Budskab, om jeg saa maa kalde det, som det ærede Medlem oplæste for os, og hvoraf vi erfarede, at Hensigten er at stemme for Finantslovens Overgang til 2den Behandling. Det kan jo ikke falde mig ind nærmere at forfølge den Begrundelse, som det ærede Medlem gennem Budskabet gav af, hvad der var bevægende for de Herrer. Man siger jo, at man skal under visse Omstændigheder bygge gyldne Broer for sine Modstandere, men jeg vil dog tillade mig at sige, at, naar det ærede Medlem i Budskabet tiltjendegav, at deres Grund var den, at man havde set, at Ministeriet ikke tog noget Hensyn til den af Vælgerne udtalte Dom, vil jeg ikke strides med de ærede Herrer, som sige dette, om, at de virkelig tro, at dette er deres Grund til den forandrede Stilling, som de nu indtage til det forelagte Finantslovsforslag, men jeg skal tillade mig at udtale som min personlige Mening, at de ærede Herrer deri sluffe sig, og at det maaske ikke er saa Meget, fordi Ministeriet ikke tager Hensyn til den af Vælgerne udtalte Mening, — hvorom der nu ikke kan have nogen begrundet Formening, da der endnu ikke siden den Tid er sket Noget fra Regjeringens Side — men maaske snarere, fordi de Herrer selv finde det nødvendigt at tage Hensyn til den Stemning, der saa tydelig har udtalt sig hos Vælgerne ligeoverfor det af dem foretagne Skridt.

Ville: Der er en berømt tykt Roman, som bestaar af to fra hinanden ganske forskellige Afdelinger, nemlig en Række humoristiske Livsbetragtninger og en Kunstners Elskovshistorie, der ere saaledes blandede mellem hinanden, at hvor Skildringen bliver allerinteressantest, afbrydes pludselig den ene Afdeling, og Traaden tages op i den anden. Den nærværende Finantslovsforhandling har megen Lighed med Hoffmanns berømte „Roter Murr“; ogsaa den bestaar af to uensartede Afsnit, et politisk og et finantsielt; saasnart Sagen er allerbedst i Gang paa det politiske Omraade, afbrydes

den pludselig, og der begynder en finantsiel Forhandling; naar denne saa nærmer sig det interessante Punkt, standses den, og man vender tilbage til det politiske Thema; saaledes fastes Thinget frem og tilbage mellem disse forskellige Arter af parlamentarisk Rydelse. Jeg maa dog tilføie, at den Afdeling, som iitaler mig mest, er den politiske Afdeling, den, hvori det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) er Helten. Det hører ellers ikke til de almindelige Ting under vore jævne og farvelige Debatter, at der fremkommer en Udtalelse i den Form, hvori vi i Dag have modtaget, hvad min ærede Nabo nys kaldte et „Budskab“ fra det forenede Venstre. Det er ellers kun Regjeringen, som efter Overveielse i et Statsraad eller en Ministerkonference og efter grundig Prøvelse af den foreliggende Situation anser det for ønskeligt, at dens Udtalelse frejgøres fra de Tilfældigheder, som altid knytte sig til det mundtlige Foredrag, og indskræbdes i en saadan Form, at ikke blot Tanken, men ogsaa ethvert enkelt Udtryk for den er forud afveiet. Men det synes, at de ærede Herrer, som bestyre Partiet, om de end ikke ere i Stand til at gribe selve Statsstyrelsen i deres Haand, dog af og til stræbe at nyde nogle af de formelle Behageligheder, som Ministerstillingen medfører. Da de ikke som Regjering kunne oplæse en sliq Erklæring, føle de dog en vis behagelig Rildren ved saaledes i deres eget Navn at afgive et Manifest. Denne lille Adspredelse, som kommer ovenpaa saamegen Kamp, saamange Besværigheder og saamegen Skuffelse (Modsigelse) . . . jo, saamegen Skuffelse, som jeg om lidt skal komme til at vise, vilde det være ubilligt at negte enkelte Medlemmer eller Grupper af Medlemmer, og da jeg ved det ærede Medlems (S. A. Hansen) særdeles Velvillie har faaet Leilighed til, efter at Budskabet var oplæst, at gjøre mig nærmere bekendt med Indholdet deraf og fæste dets Hovedpunkter i min Oufommelse, skal jeg stræbe at forhøie Rydelsen ved at gaa lidt nærmere ind paa det Thema, som derved er blevet veist. Først skal jeg bemærke, at, naar man overhovedet har ventet nogen Udtalelse angaaende dette Punkt fra de ærede Herrer, er dette ikke alene paa Grund af „Ryggierrighed.“ Naar et Flertal i Thinget har foretaget et Skridt, som har sat hele Landet i den største Bevægelse og nødvendiggjort en Oplosning af en af Rigsdagens Afdelinger og nye Valg, saa er det forpligtet til ikke at tilbageholde den Art Udtalelser, som maa siges at være Nøglen til mange Gaader, som ellers vilde være uløselige for det store Folk, i hvis Navn vi sidde her. De ærede Herrer, som tilhøre Flertallet, have en underlig Tilbøielighed til at gaa til Yveligheder. Ifjor ansaa de det endogsaa for nødvendigt at tiltjendegive deres Hensigt at stemme imod Finantslovens Overgang til anden Behandling, førend vi havde Finantsloven. Saasnart de kom sammen, vedtog de en Beslutning, som er-